

Kiến Sử (2)

Kalama tri ân đh thuongthoicogidau ghi chép.

[15/03/2026 - 03:59 - thuongthoicogidau]

Đời sống luôn luôn có hai cái 2 vấn đề đó là nghịch và thuận. Nghịch và thuận duyên trong đó gồm có sướng, khổ, buồn, vui. Nhưng mà cái vấn đề là chúng ta không có học đạo hoặc có học đạo mà không hiểu đạo. Có hiểu đạo mà không liễu đạo. Thì có ba cái này.

Một là không học.

Hai là có học mà không hiểu.

Ba là hiểu mà không liễu liễu đạo.

Cho nên từ đó nó mới dẫn đến ba cái thái độ sống.

Một là bị trời bột buộc, bị trời cột ngay trong chính những gì mình thích và ghét. Gặp cái ngọt cái vừa ý thì bị dính, gặp cái đắng cái mình ghét cũng bị dính. Đó là thái độ sống kém nhất.

Trường hợp hai là có những người khi mà có học đạo rồi, có học đạo rồi, có hiểu đạo tạo rồi thì tùy cái căn cơ mà cái thuận duyên nó giúp cho họ tu tốt hơn hay là cái nghịch duyên nó giúp cho họ tu tốt hơn. Còn nhớ bốn loại ngựa không? Có con thì phải đánh, có con thì phải vuốt, có con vừa đánh vừa vuốt.

Hạng thứ ba. Có nghĩa là họ coi cái đắng và ngọt như nhau. Đắng ngọt thích ghét đều là cơ hội giải thoát vấn đề là cái nào họ cũng chỉ có nhìn thôi, họ không có phân biệt. Chỉ có nhìn thôi. Thí dụ như trong kinh nói có vị là họ phải trải qua một cái thử thách ghê gớm họ mới chịu tu tập. Có vị thì phải là thoải mái sung sướng họ mới có thể tu tập. Nhưng có vị thì họ nhìn cái khổ cái này nguyên vấn trong kinh thấy lạc là vô thường, thấy khổ là cái gai. Mà đã là khổ và gai góc thì sao ta? Thì nó không đáng để gọi là tôi hay của tôi. Chỉ nhớ đơn giản đó là tam tướng. Thấy lạc á là vô thường mà thấy khổ là mũi gai. Cho nên là nói ra thì người không có phải là hành giả thì nghe nó hơi khó tin. Chứ còn là nhìn cái thiện mình có cảm giác khác. mà thấy cái ác mình có cảm giác khác, nhìn cái sướng mình có cảm giác khác và nhìn cái khổ mình có cảm giác khác. Đó là cái nhìn phân biệt.

Nhưng mà ở một cái nhìn rất ráo thì cái nào cũng là đối tượng để mình thấy là mình đang là trên cái dòng chảy của sự đắp đổi lúc vậy lúc khác, lúc này lúc khác. Chúng ta biết rằng có hai cái ví dụ trước khi chưa biết đạo, nghe cho kỹ nè. Khi chưa biết đạo mình thấy Đây là con của mình, đây là con của bạn và đây là con của người thù và đây là con của người dung. Bốn đứa phải không ta? Khi mà biết đạo rồi thì mình không có còn nhìn đây là con mình. Mình nhìn đây là trái ngon, đây là trái dở, đây là trái ăn được, đây là trái độc. Thì hai cái này thì nó nhẹ hơn không có khác không lên tới bậc ba là thấy rằng đây là xanh, đây là lá vàng, đây là lá non và đây là lá khô. Mình thấy rõ ràng ba cái ba cái cảm giác khác nhau phải không? Thì lúc đầu là mình nhìn đây là con mình. Các vị hiểu chữ con không? Khi mình coi nặng cái gì đó thì mình mới gọi là con. Khi mình nhìn đây là chiếc xe của tôi, đây là vợ tôi, chồng tôi, nhà tôi, tài sản của tôi, mặt mũi uy tín của tôi, sĩ diện của tôi. Khi mà mình coi nặng nó đó thì lúc bấy giờ mình đang nhìn sáu trần như là con của mình, con của bạn, con của thù và con của người dung. Cái gì mình không thích thì mình không thích không ghét thì đó là con người dung. Còn cái gì mình ghét quá thì con của kẻ thù. Cái gì mình thích quá thì con của mình hoặc là con của bạn. Nhưng mà khi mà mình học đạo thêm chút xíu nữa thì nó không còn là con nữa mà nó chuyển qua trái. Đây là trái ngon, trái dở, trái chua, trái ngọt, trái lành, trái độc cái tâm trạng bắt đầu nó nhẹ hơn rồi phải không ta? Nhưng mà đến cái lúc biến thành lá đó mới nó mới là nhẹ nhất. Đề là lá non, lá già, lá xanh, lá đỏ, lá khô, lá tươi. Thì lúc như Đức Phật thì ngài nhìn mọi thứ chỉ là lá thôi, chỉ là những chiếc lá thôi. Còn mình thì không, mình dán cho nó những cái nhãn hiệu rất là nặng, rất là nặng ký, rất là lớn chuyện thì mình sẽ bị khổ. Đối với cái ngọt mà mình xem nó lớn chuyện nặng ký là không được. Đối với cái đắng mình cũng xem nó là nặng ký là lớn chuyện không được. Mình phải giảm cái trọng lượng nó từ từ. Hiểu không? Mà giảm nó đến mức mình dừng dung.

Có lần Bồ Tát đi cày ruộng chung với đứa con. Ở ngoài ruộng cái đứa con nó loay quay bị rắn cắn chết. Thì ngài thấy đứa con nó ngã vật ra nó nói bố ơi rồi nó nằm luôn nó sùi bọt búp. Thì Bồ Tát tới Bồ Tát để tay vô mũi, áp tay vào ngực con mát. Banh mắt con ra biết con mát chết hẳn rồi. Bế

con để lên bờ ruộng rồi tiếp tục đi cài đi cài lát sau có người trong xóm đi ngang Bò Tát nói với bà xã tôi trưa nay đem một phần cơm thổi nhỏ chết rồi. Hiểu không? Dễ sợ. Thì ở đây tôi biết trong room này, trong lớp này mà những ai nghe lại là trách Bò Tát tu hành máu lạnh, không phải tu quá nhiều kiếp. Để hiểu được thái độ Bò Tát để tôi kể các vị nghe chuyện này thì các vị mới tin. Cái ông đó ông gánh hai cái cặp độc bình, Cái bình to ông gánh ngang đường thì ông bị trượt chân nó bể. Bể rồi cái ông trên vai ông là có đòn gánh. Rồi ông gánh đi luôn. Ông không có quay lại ông nhìn ông đi luôn. Thì người ta la quá chừng luôn. Người ta nói nè nè hai cái bình bể rồi nè. Ông nói ừ biết rồi. Bảo xong đi tỉnh bơ vậy. Ông nó quay lại làm gì? Có hiểu không ta? Mất công đẹp có hiểu không? Có hiểu không? Khi mình biết chắc nó đã bể rồi thì ông tỉnh bơ đi luôn.

Rồi khi Bò Tát ngài nhắn cho người nhà là chỉ đem một phần cơm ra thổi. Thì trong kinh nói cái hạnh tu đó cảm Đức Trời Đế Thích ngài nghe nóng dữ lắm ngài không biết chuyện gì ngài mới nhìn xuống ngài thấy ngài mới biến thành một người rất là bình thường một người nông dân như ngài như Bò Tát vậy. Ngài hỏi chứ Ai nằm đó vậy? Bò Tát nói con tôi, Đế Thích hỏi sao nó không xuống giúp ông mà để ông làm mình. Bò Tát nói chết rồi. Thì Đế Thích nói làm sao có chuyện đó con chết mà sao bố tỉnh bơ vậy? Thì Bò Tát trả lời thế này. Tôi không mời mà nó tới nhà tôi bữa nay nó cũng không từ biệt tôi mà nó đi. Nó có coi tôi ra gì mà tại sao tôi phải khóc. Hiểu đó không? Trước đây tôi đâu có mời nó mà tự nó chung vô nhà tôi rồi hồi nãy nó đi nó đâu có từ biệt tôi. Nó không có coi tôi ra gì. Cái câu nó hay ở chỗ nó không có coi tôi ra gì thì tại sao tôi phải khóc. Bắt đầu ông này ông giải thích nữa rồi. Vậy là cha mà toàn giận con bị rấn cắn sao từ bị, không phải cái ý người ta nói cái chuyện khác. Có nghĩa là thật ra là cái dòng đời nó bạc bẽo nó lạnh lùng như vậy đó. Tại vì mình đặt vấn đề nó lớn chuyện thôi chứ mọi sự nó không có dễ sợ như mình nghĩ. Bạc lắm. Các vị có tin chữ này nó là kinh nói Đức Phật ngài dạy rằng khi cái chết nó xảy đến cảm thọ mới xóa nhòa cảm thọ cũ. Ngay bây giờ mình xem nhau là vợ chồng là con cái, là thương là ghét chứ tất thõ rồi mang cái hình hài của một thí dụ như mình làm loài súc sinh hành là làm loài trùng để thì khỏi nói rồi. Nhưng mà nếu mình làm cái loài mà khuấy mãi khuấy mặt á mình nhìn lại cái người cũ lòng mình lạnh ngắt các vị có biết không? Các vị có muốn tôi chứng minh không? Ở đây trong lớp ai chứng minh được chuyện tôi vừa nói? Ở trong lớp ai có thể giúp tôi chứng minh được cái chuyện tôi vừa nói tất thõ rồi thì nếu sanh làm cái loài mà không nhớ gì hết thì không có cần bàn đúng không? Đùng không?

Không nhớ gì hết bàn chi? Nhưng mà nếu mà mình làm cái loài gì đó thí dụ như làm dạ xoa làm atula la mình nhớ là người cũ tại sao tôi nói lạnh ngắt có chứng minh được không?

Chứng minh đi.

Ok. Bây giờ nếu vậy tôi hỏi bà con hai chuyện.

Chuyện thứ nhất bà con có tin rằng chúng ta ở đây từng là bà con quá khứ không?

Dạ có. Có

Vậy chứ chúng ta có thương nhau như là mình đang thương mẹ, thương cha, thương chồng, thương vợ không?

Đó là bằng chứng.

Bây giờ chưa? Nhớ chưa? Hiểu không?

Câu thứ nhất các vị có tin là chúng ta từng là vợ chồng cha mẹ con cái, anh chị không?

Tin vậy chứ bây giờ mình có thương nhau như là vợ chồng con cái hay không?

Thì cái loài phi nhơn cũng vậy. Khi mà họ đổi cái thân rồi đó là họ nhìn lại giống như bây giờ mà chị nhìn con chim vậy đó. Chị biết nó từng là bà con Nhưng mà chị có thương con chim không?

Tức là đó là một cái chứng minh rất là rõ ràng.

Bởi vì đã nói tin Phật là mình phải tin rằng chúng ta đều là bà con trong thời gian gần chứ phải xa. Rất là gần bởi vì xa không có được phải gần lắm. Cho nên mình bây giờ mới sao ta? Làm người Việt mình có nhiều cái giống lắm. Làm người Việt Nam nè biết đạo nè rồi thích giáo lý rồi nói chung mình nhiều cái thích lắm phải không?

Chứ là mình là bà con rất là gần nhưng mà kêu mà thương nhau không nổi. Tôi nói thiệt chứ chịu mất 10.000 để cứu mạng một người ở đây mình có chịu bỏ ra không? Bất cứ người nào hôm đây tự nhiên mình bị mất 10.000.

Thí dụ như vậy thì có thể móc ra nè là trong lớp này không có ai có tiền có một mình có. Bây giờ mình móc ra để cứu mạng bà này bây giờ mình không móc ra cả lớp nó nhìn mình á. Hiểu không? Cả lớp nó nhìn mình thì lúc đó mình cần răng. Chứ nếu mà cái chuyện mình móc hay không móc không ai biết. Không ai biết rằng cái 10.000 trong túi mình cứu được bà này không ai biết hết á. Có mình mình biết thôi. Thì mình có có chịu mất 10.000 không?

Sao trả lời ít quá vậy?

Khiếp chưa? Chỉ có 10.000 thôi. Cho biết cho biết mùi tàn nhẫn không? Mà tôi nhắc lại lần nữa là ai cũng biết thì bắt buộc chúng ta phải cần răng. Có hiểu tôi nói không?

Ai cũng biết là nếu mà cô Hạnh Từ không móc 10.000 là bà kia sẽ chết thì cũng vì mặt mũi cũng phải móc.

Thí dụ như vậy lúc mà chuyện cái người đó vô cấp cứu thì cô hạnh từ tình cờ nghe bác sĩ nói là bây giờ có 10.000 là chính cái liều này vô liền mà trong đó không ai nghe có mình cố nghe, có một mình người đó nghe thôi bác sĩ nói bây giờ có 10.000 là chính cái mũi này vô liền là người này sống. Mà 10.000 này là đi luôn chứ không có vụ trả lại nha. Mình mới thấy mình là Bồ Tát hay là bồ lúa đây khiếp lắm luôn. Mà trong khi đó mình biết chắc luôn. Đây là vợ chồng con cái cha mẹ quá khứ đó. Hiểu không? Thì quý vị thấy 10.000 đó trong cái lớp này tôi nghĩ 10.000 không phải là số tiền lớn. Bằng chứng là cái tiền các vị qua đây là nó cũng một phần sáu 10000 nếu tôi không lầm. Nếu mà dân Mỹ với Canada là 1/4 còn dân Việt Nam là phải bỏ 1/6 của 10.000 mới có mặt ở đây. Tức là từ tiền máy bay rồi tiền này tiền nợ là phải 1/6. 1/6 có 10.000 mà dám bỏ 1/6 có nghĩa là quý vị phải có rất nhiều lần cái 10.000 chứ không thể nào mà dốc túi ra được 10.000 rồi ngắt 1/6 tôi không tin. Các vị có rất nhiều lần cái 10.000 mà không biết nhiều lần là mấy lần tôi không biết. Hiểu không? Ấy vậy mà 10.000 bỏ ra cứu một người mà mình biết hai chuyện.

Thứ nhất là không ai biết chuyện này hết.

Thứ hai là cái khả năng mà thu hồi thì không có.

Nếu mà hai cái này nó cộng lại thì 10.000 đó tôi nghĩ khó. Có hiểu không? Một là không ai biết chuyện mình tốn tiền. Thứ hai là khả năng thu hồi rất là khó. Thì nếu mà hai cái này cộng lại thì tôi nghĩ chắc người kia là cái chắc là vãng sanh rồi. Thì đây là cái dịp để mình thấy rằng không phải là dễ, không phải là dễ, khó lắm lắm luôn.